

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Methodus S. Ignatii De Loyola Ducens Animam ad Perfectionem per Exercitia Spiritualia

Vatier, Antoine

Dilingæ, 1689

IV. De Vocatione ad Statum Ecclesiasticum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-60263](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-60263)

staurando prima Ordinis mei Vota ; cum ar-
denti desiderio, amandi ipsum, & que pro insti-
tuti mei rationibus integerrimè serviendi.

Compendium Meditationis.

De Vocatione ad Statum Religiosum.

Oratio Præparatoria.

I. PRÆLUDIUM. In amabili quodam & ju-
cundissimò locò me sistam coram DEO, Fun-
datore, & cæteris Sanctis Religionis meæ.

II. PRÆLUDIUM. Petam à DEO gratiam
cognoscendi finem Religiosi hominis, obliga-
tiones item, & adjumenta eò, quò tendit, pertine-
gendi, ac constantem ad hæc omnia mentis
meæ affectum.

I. PUNCTUM. Vocat DEUS ex Fidelibus
aliquos ad Religiosam vitam, ut eam sectando
& faciliùs salvi fiant, & ad excellentiorem
Cælo Gloriam extollantur. Eâ de re à maximè
illos salutis impedimentis eximit, moderatur
rerum vitæ necessariarum usu, internis eos gra-
tias, externisque ad summam vitæ integritatem
adjumentis instruit, & sanctissimis omnem co-
rum vitam Actionibus occupat. Hæc omnia
quantacunque sunt, Divinæ Beneficentiæ mu-
nera, obtigerunt mihi,

II. PUNCTUM

II. PUNCTUM. Communia cum omnibus fidelibus præcepta habent Religiosi omnes, sed præter ista, ad legum suarum quoque, & consuetudinum observantiam obstricti sunt, & si quidem satis officio huic fecerint, salvi sunt; damnantur, si præcepta negligunt.

III. PUNCTUM. Sanctæ Operationes, Instituto suo conformes, viam illis, quâ possunt, & quâ debent ad DEUM pergere, adornant; cætera tum animi, tum corporis, bona non aliud merentur desiderium, quàm quò appeti possunt ea, quæ ad Spiritûs profectum, & DEI majorem gloriam conducunt; talia, quæcunque non sunt, exosa sunt Religiosæ menti.

In COLLOQUIO gratias Servatori nostro agam, quòd felicissimam hanc vitæ rationem Sanctissimo Sanguine suo mihi comparaverit, & consecrabo me iteratis in finem hunc votis meis, Divino Ejus obsequio &c.

Applicatio primæ Veritatis.

*AD MEDITATIONEM DE VOCATIONE AD
 STATUM ECCLESIASTICUM.*

SI Primam Veritatem Meditationi de statu Ecclesiastico accommodatam velis, eam sic facies.

Ad Statum Ecclesiasticum DEUS homines vocat, ut beati tandem & salvi sint: Beatitudinem vult, ut mereantur, implendo, quamdiu mortalis hæc vita durat, Creatoris voluntatem; ad æterna autem supplicia condemnat, si quem in re, graviter homini Clerico præcepta, deliquisse deprehenderit.

Primum Punctum Meditationis finem habet, ob quem ad Clericalem statum vocantur homines, isque est Beatitudo. Secundum obligationis, quæ hujusmodi personis incumbit, capita complectitur. Tertium rationem docet eò pertingendi, quò, ut venias, vocatus es.

Atque ita primam illam Veritatem etiam Clericis accommodatam intelliges. Finem nimirum Vocationis hujus salutem tuam esse, ut primum Punctum habet; minas æternæ vindictæ intentari ijs, qui in hoc hominum ordine nimium ignavi sunt, quod Secundo Puncto doceberis, & tandem viam ad Beatitudinem tuam, tanquam finem huic statui præfixum, non esse aliam, quàm ut exequare, quod DEUS proprio Sanctoris status jure, ut fiat, exigit; quod est argumentum tertij Puncti.

Qui Clericus non est, nec esse vult, aut potest, poterit hanc Meditationem omittere.

Meditatio.

De Vocatione ad statum Ecclesiasticum.

Oratio Preparatoria ordinaria.

I. PRÆLUDIUM. Ponam mihi ob oculos Regale Palatium, consuetam Regis, & primorum Eiusdem Palatinorum habitationem. Istic Regem imprimis, & deinde illos curiosius intuebor, qui, ut eidem propiores assistant, præ omni reliquo Magnatū numero digniores sunt. Mox facta comparatione terrestrem hunc apparatus cum Clericis conferam, tanquam Divinæ Majestatis, & Sanctissimæ Humanitatis Servatoris nostri domesticis quasi, & familiaribus Ministris Cœlestis aulae. Tum reflexâ in me ipsum mente, me quoque in hoc Choro contemplatus, sensus conabor, & æstimationem concipere, dignam tam nobili Conditione.

II. PRÆLUDIUM. Petam gratiam cognoscendi finem, ob quem ad Ecclesiasticos honores vocatus sum, & intelligendi, quid à me DEUS idcirco exigat; quid item subministrat ad finem obtinendum, adminiculi, & affectum tandem ad hæc omnia ritè intellecta intensissimum postulabo.

B s

I. PUNCTUM.

Quis finis sit, ob quem DEUS ad statum Ecclesiasticum homines invitet?

Consideranda.

Cum DEUS præ reliqua hominum multis Christianos robustioribus ad salutem adiumentis instruxerit, ex ipsa fidelium turba quosdam adhuc peculiari benevolentia prosecutus, ad Ecclesie obeunda Ministeria in Clericorum adigit numerum, iisque, præter communes Christianæ Reipublicæ gratias, nobiliora ad salutem præsidia concessit. Exemit enim illos omni fidelium quasi vulgo, suis obsequijs ingre consecrandos, liberosque idcirco futurum omni deinceps negotio, quod humanis rebus nihil altiùs spiraret. Divinis illos altaribus consecravit, ut offerri sibi ab ijs vellet quociens num Sacrificium, tam gloriosum Majestati ipsius quàm offerentis animæ, & toti Ecclesie ætuosum; ut digni essent immolare æterni Patri Filium suum, Sanctissimamque Ejus carnem proprijs contrectare manibus, continuisque labijs, in stomachum demittere, purpuram linguam, palatum & pectus generosissimo Sanguine, quem primæ, summæ quæ, Cælorum

Virtutes attonitæ venerantur & adorant. Occupationem illos non aliam habere voluit, quàm Divinas celebrare Laudes, Divinorum sermonum esse præcones, dispensare Sacramenta, & ducendis in salutis viam hominum mentibus Divinæ Majestatis gloriam amplificare; quem potissimum in finem, potestatem indulgit peccata condonandi, rem, quam neque Prophetæ aut Patriarchæ, neque ipsa adeo Cælorum Regina, cum Sacerdotibus communem habet.

Sunt igitur, quos ad hanc dignitatem vocavit DEUS, Ejusdem peculiaris quasi portio; sive quia sunt Familiæ, & quasi domestici Divinæ Majestatis Ministri, sive ob excellentia, quæ circa fideles exercent officia, distribuendo illis Divinos favores, purgando à vitijs, illuminando & perficiendo in omni virtutum disciplinâ, velut sublimiores quidam, & Angelicis quodammodo æmuli, Ecclesiæ Militantis Spiritus. Quâ de causâ nobilior fidelium pars aliqua ipsi sunt, & obligationis & adjumenti amplius adepti, ad proficiendum in Vitæ purissimâ integritate, & ascendendi ad gradum gloriæ longè, quàm cæterum vulgus solet, eminentiorem.

Et hoc tandem est, quòd à profanis & laicis Ministros suos separavit DEUS, exemptos nimirum volens, ab omni rerum pericurarum curâ,

râ, liberos ab omni sensualitatis dominatu, & mordaci illa solitudine, quam dignitatû & peculiariû Magistratum ambitus menti solet impere. Ad hoc sanè ipsa statûs, in quo versantur ratio invitât, ut hæc salutis impedimenta vitent & dignè ad sanctissimos illos labores studeant incumbere, quibus, nobilissima Virtutum, Religio illos addixit. En ingentes Divinæ Bonitatis erga me favores, quæ, nullis meis meritis me infinitæ aliorum fidelium curbæ præferre communicandis tam sublimibus gratijs dignata est, utique multos alios habitura studiosius quàm ego ingratus faciam, obsequentes.

Affectus.

1. Magnam concipiam Sacerdotalis Staturæ æstimationem, statuamque venerari pro Staturæ sublimissimi meritis omnes. 2. Gratiâs Deo agam, quòd Ejus me quoque voluerit facere participem. 3. Indignabor mihi, quòd non æstimaverim, ut æquum erat, altissimam dignitatem neque vitam duxerim familiari, & domesticæ Divinæ Majestatis Ministrò dignam. 4. Huiusmodi imprudentiæ postulabo veniam. 5. Et magnum in me tanti beneficii æstimatio ut sit, supplicabo. 6. Sæpiùs ardens excitabo desiderium vivendi eò mòdo, quo par est, vivere hominibus tantæ Majestatis peculiaribus obsequijs con-

cratum, agendo frequentius cum Rege meo; neque agendi alio fine cum creaturis, quam ut Eiusdem amplificetur gloria.

II. PUNCTUM.

Quid exigat DEUS ab Ecclesiæ Ministris?

Consideranda.

Præter ea, quæ toti Christianæ Reipublicæ præcepit DEUS, magnam à Ministris suis exigat sanctitatem. Sanctos vult esse animo, profundissimæ nimirum humilitatis operâ, ut cum debitâ tantæ Majestatis Reverentiâ propiores DEO assistant; eos ab omni ad creaturas affectu vult liberos, charitate inflammatos calidissimâ, ut nulla omnino dies prætereat, quâ Divina Mysteria dignè non obeant; Voluntatem, Prælatorum imperijs promptissimè subiectam, vult, ut idonea ad multorum fidelium salutem instrumenta sint. Sed &, ut corpore sancti sint, exigat, voto irrevocabili ad Angelicam illos puritatem obligans, neque refici vult corpus, quia ita volupe, sed quia necesse est; vestitum vult esse, ad Modestiam Leges compositum, hoc est, Servatoris nostri, quem toties in seipsis populo fideli exhibent, sanctissimis moribus conformem; externos internosque sensus, omnem-

omnēque corporis habitudinem ad hanc no-
mam vult aptari; carnem ultroneis afflictionibus vult dignam fieri, quæ sanctissimam Christi Carnem tangat. Vult, ut Sancti etiam in bonorum temporalium usu sint, abhorrentes ad omni bonorum Ecclesiasticorum profano usu cum pretium illa sint Divini Sanguinis; non affigentes patrimonialibus divitijs affectum, neque earum, plus quam satis sit, desiderantes augmentum; cum illud omnino satis esse debeat quod vitæ, ut decenter sustentetur, sufficit. Sanctos quoque vult esse in actionibus suis, hoc est ut consecrent, tractent, recipiant, distribuant Sacratissimum Servatoris nostri Corpus & Sanguinem eâ, quâ par est, cum Reverentia; ut Divinum Officium loco & tempore, quo decet recitent; ut aliarum precum beneficiò, familiariter cum DEO suo nunquam non conferant; ut in Sacramentorum dispensatione indignorum susceptione arceant, dignis ea commendent, & ut sanctius obeantur, suscipientibus mentes ritè disponant; ut in fidelis populi instructione de rerum necessariarum scientiâ benignè prospiciant, Doctrinam illis integrè sincerè explicent, quæ credi, quæ in moribus vel commendari, vel perfici opus sit, patet; moncant, sine personarum vitioso discrimi-

nullo humanarum dignitatum timido respectu,
in hoc unum intenti, ut, quæ Divini Juris sunt,
exactissimè serventur intacta. Sanctos tandem
vult esse in animarum, propriò huic Statui, pi-
scatu; ne aliter tam sanctæ negotiationi se im-
pendant, quàm ex DEI imperio, neque aliâ,
quàm quâ DEUS exigit, ratione. Non igitur
verborum suorum nescio quibus machinis fide-
les sibi conciliare studeant, sed trahere potius
post se optimi exempli pretiosis odoribus, sin-
cerâ quadam animi demissione, prudenti suavi-
tate, magnanimo ad procurandam illorum sa-
lutem affectu, bonos in virtutis stadio suaviter
promovendo, discolis & frequentius errantibus
cum emendationis spe compatiendo, repellendo
neminem, assistendo omnibus, etiam quos
inopia multis exosos facit, neque ulli unquam
opem aut operam negando. Vult denique, ut
verbo absolvam omnia, vult bonus DEUS Mi-
nistros Ecclesiæ suæ sanctos in rebus omnibus,
& quasi in JESUM Servatorem nostrum, cujus
Sanctissimo Corpore idcirco pasci quotidie vi-
dentur, ex integro transformatos. Vult autem
hæc omnia duplici hac lege, ut, quidquid agent
boni, id ipsis ad Gratia augmentum proficiat;
hujus verò jacturam subeant, si graviter in DEI
Leges peccaverint: tum etiã, ut meritorum
vel

vel offensarum numerus præmij vel suppliciorum, quando morientur, mensura sit.

Affectus.

1. Ita mecum statuam, justissimè tantum ab illis integritatem exigi, qui DEO tam propinqui sunt, & quibus se in cibum toties offerunt. Liberalis DEVS. 2. Fatebor ingenuè, quàm procul ego ab hac Sanctitate absum. 3. Desistabor omnes errores meos, Sanctissimæ DEI Voluntati tam adversos. 4. Eòsque ignominiam mihi petam. 5. Desiderabo Sanctitatem illam, cujus ex debito meo convenit me esse studiosissimum. 6. Illam à DEO, Bonorum omnium fonte, supplex efflagitabo. 7. Offeram meam ad cooperandum Auxiliatrici DEI mei deitatem ad obtinendam, quam à me exigit, vitæ puritatem. 8. Horrebo resistere deinceps vacillanti ad arduam virtutem DEO, tantò periculum, quod incurro refractarius, gratiam est, quantò vocatio & adjumentorum, quæ accepi, numerus est pretiosior.

III. P U N C T U M.

Quæ Media DEVS Ecclesiæ Ministris concesserit, ad suum finem obtinendum?

Consideranda.

Æternæ salutis instrumenta, quæ DEUS
Ecclesiæ suæ Ministris exhibet, omnes illæ oc-
cupationes sunt, ad quas Divina ejus Majestas
hoc hominum genus seligit; sunt autem istæ:
offerre DEO Sacrificium pro publico totius
Ecclesiæ, & privato singulorum Fidelium Bono,
Divinas Laudes canere, administrare Sacra-
menta, concionari, Christianam Doctrinam
rudibus exponere, instruere in Divinis rebus
fidelem populum, errantes in virtutis trami-
tem reducere, probos, ut in illo progrediantur,
adjuvare, opera, quibus & spiritus & corpus
proximi suis calamitatibus eximitur, obire
omnia, prout vires & facultates cuique suppe-
tunt. Hæc ferè sunt, quibus Divinam propa-
gare Gloriam debent, reliquis naturæ & fortu-
næ bonis ultrà, quàm ad obeunda pro dignita-
te Ministeria sua necesse sit, nullatenus affixi.

Affectus.

I. DEVS jam tot annis me Divinæ Maje-
stati suæ, inter celestis Aulæ suæ veluti Magna-
tes proximum sibi tolerat, eo duntaxat fine, ut
ex obsequiis meis ansam ipse capiat, ampliori-
bus in dies Bonis me ditandi. Et quid ego hinc
lucri facio? Ah quàm parùm infinitæ ejus Maje-
stati placere studui! quantos neglexi Gratiarum

F

the-

thesauros, quos colligere potuissem, si aliquam profectus mei suscepissem curam! 2. Perdididi, deploranda nimium jactura, pretiosum tempus rebus vanissimis, cum inestimabilem et eo quaestum potuissem facere, sanctissimos Ministri mei labores pie obeundo. 3. Pergendum est magnis profectibus in manifesta excellentiae meae cognitione, ne ad illa portae me ignavus demittam, quae DEO & me indigna sunt. 4. Sit deinceps, ita bene vertat huius animi mei votum! sit exacta vita mea ad illam Ministri Ecclesiastici nobilem Ideam, quam Bonus DEUS mihi exhibet. 5. Et proinde nolo mihi alia sit cum rebus creatis communis quam quae ad DEI cum illis tractanda negotia intelligendas hominum calamitates, calque DEO meo proponendas est necessaria. 6. Ut cum id, in quod intuebor assidue, quod cogitabo, & loquar, Dominus, Magister, & Secretor meus esto.

Colloquium fiet cum eodem Domino meo Rege Regum, & supremo Pontifice, contemplando Ipsum ut DEVM, cui offertur, quod immolo quotidie, Sacrificium; ut Regiam illius Majestatem, cujus obsequiis consecratus sum, ut magnum illum Sacerdotem, cujus auspicio meum ego Sacerdotium obeo; ut Hostiam

hique Sacratissimam, quæ offertur DEO, à me quotidie sumitur, & toties in Fidelium sancto grege distribuitur. Hic pretiosus ille Thesaurus est, quem toties istis contrecto manibus, ò ut dignè id fiat!

Compendium Meditationis

De Vocatione ad Statum Ecclesiasticum.

Oratio præparatoria &c.

I. PRÆLUDIUM. Considerabo me integre Ecclesiæ Ministros, ceu Primos Regis cujusdam Aulicos, additum Majestatis hujus obsequiis.

II. PRÆLUDIUM. Petam Gratiâ, quâ cognoscam Vocationis hujus finem, debita, & instrumenta salutis, quâque hæc omnia debito affectu prosequar.

I. PUNCTUM. DEVS ex fidelibus quosdam ad Ecclesiæ suæ Ministeria invitat, ut salutem suam ratione quadam excellentiori operentur. Hoc sine molestissimis aternæ Salutis impedimenti illos explicat, & negotiis occupat sanctissimis juxta & nobilissimis. Et hanc DEI erga quosdam Benevolentiam mihi quoque obtigisse experior.

F 2

II. PUN-

II. PUNCTUM. Ultra communes reliquias Fidelibus Leges, hoc insuper à Ministris suis DEVS exigit, ut animò, corpore, in rerum humanarum usu, in Officiis suis, hoc est, ex integro sancti sint. Tales qui sunt, Beati erunt; infelices autem, qui in re graviore Officio huic suo defunt.

III. PUNCTUM. Sola Religionis exercitatio, quam Sacerdotale Officium complectitur, instrumentum illud est, quò Divinam sibi Gratiã comparare debent Ministri Domini. Cetera omnia comparata huic uni non sunt, nisi vanitas, indigna omni usu, nisi qui ad negotium sanctissimo huic Statui convenientia, serviri potest.

In Colloquio. Considerabo Servatorem nostrum, ut DEUM, cui offertur Sacrificium ut Regem, cujus ego Domesticus, & familiaris Minister sim, ut summum Sacerdotem, sub cuius imperiis sacerdotale munus ego administrarem, idque ut dignè det fieri, Divinam ejus Gratiã supplex implorabo.

